

Arrest

nr. 105 224 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiitische Arabier uit Diwaniyah bent. Tot begin 2008 woonde u in het ouderlijk huis in Al Arouba Taaltha. In de loop der jaren had u verschillende jobs. Zo werkte u in 2007 een zestal maanden voor horecabedrijven in de Amerikaanse legerbasis van Numaniya. Daarna werkte u als installateur van sanitair in een privé-bedrijf.

Uw vader (C.T.F.) werkte tot 2005 als leerkracht, daarna werkte hij als tolk voor de Amerikaanse troepen. Hij was gestationeerd in Diwaniyah in de basis van de 8ste firqa. Ook uw oudere zus (S.) werkte sinds 2005 als tolk voor de Amerikanen. Ze was gestationeerd in verschillende regio's waaronder Falluja, Bagdad en Diwaniyah. De mensen uit jullie wijk kwamen snel te weten dat uw familieleden als tolk werkten en ze spraken uw vader daar geregeld op aan. In 2007 startten de Amerikanen een campagne tegen het Mehdi-leger. Ze verrichtten verschillende arrestaties in Diwaniyah, onder andere in uw wijk. In totaal werden er een twintigtal leiders van het Mehdi-leger opgepakt. Uw vader fungeerde in

die periode regelmatig als tolk bij de arrestaties en dat ging niet onopgemerkt voorbij in de wijk. Na verloop van tijd beweerden de familieleden van de gearresteerde personen dat uw vader verantwoordelijk was voor de arrestaties. Ze eisten dat hij hen hielp om de gevangenen vrij te krijgen, anders zouden ze hem en zijn familieleden vermoorden. Als gevolg van de dreigementen vroeg uw vader een overplaatsing. Begin 2008 werd er op zijn vraag ingegaan en werd hij naar Fallujah overgeplaatst. Ook uw zus (S.) was op dat moment in Falluja gestationeerd. U en uw moeder verlieten samen met uw vader Diwaniyah en gingen bij uw jongere zus (M.) in Bagdad wonen. Die laatste was op 28 november 2007 getrouwd met (M.A.M.E.R.), de Jemenitische ambassadeur in Irak, en woonde in de Jemenitische ambassade. U betrok met uw moeder een bijgebouw aan de achterzijde van het domein en u werkte er als tuinman. Eind januari 2008 verdween uw vader. Toen jullie na een aantal dagen niets van hem hadden vernomen, contacteerden jullie één van zijn collega's. Deze wist te vertellen dat uw vader dagen voordien de legerbasis had verlaten. Jullie gingen op zoek naar uw vader en troffen zijn lichaam aan in het mortuarium van het Yarmouk-ziekenhuis. Jullie vernamen dat de Nationale Garde zijn lichaam op 12 februari 2008 had gevonden. U vermoedde dat de leden van het Mehdi-leger hem hadden vermoord omwille van zijn werk als tolk. Drie maanden na de moord, omstreeks mei 2008, ontving uw moeder een telefoon via het gsm-nummer van uw vader. De beller vertelde haar dat uw vader was vermoord omdat hij weigerde deel te nemen aan een complot om uw schoonbroer, die op de Jemenitische ambassade werkte, te vermoorden. De terroristen eisten dat uw moeder haar medewerking zou verlenen aan de terroristen. Nadien kreeg uw moeder nog verschillende dreigtelefoons. Na verloop van tijd besloot uw familie dat u niet langer in Irak kon blijven. Jullie bereidden uw vertrek voor en in mei 2009 vloog u vanuit Bagdad naar Turkije. U gebruikte hiervoor uw eigen paspoort. Nog diezelfde maand reisde u naar Griekenland. U verbleef er tot oktober 2010 en u reisde vervolgens per vliegtuig naar Milaan. Deze keer reisde u onder een valse naam en met vervalste documenten. U verbleef een maand in Italië en u reisde vervolgens naar België. Op 29 november 2010 kwam u in België aan en op 30 november 2010 diende u een asielaanvraag in. In oktober of november 2010 migreerden (S.) en haar echtgenoot naar de Verenigde Staten. Vijf maanden voor het gehoor, dus rond mei – juni 2011, verhuisden uw zus (M.) en haar echtgenoot naar Jemen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd.22/12/2005, nationaliteitsbewijs dd.20/05/2005, overlijdensakte vader dd.12/02/2008, documenten in verband met tewerkstelling van (S.), foto's van (S.) als tolk, badge United States Marine Corps van (S.), kopie Amerikaanse paspoorten van (S.) en echtgenoot, kopie geboortecertificaat van zoon van (S.), vertaling huwelijksakte van (S.), kopie nationaliteitsbewijs (M.), kopie huwelijksakte (M.), attest Jemenitische ambassade.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Het Commissariaat-generaal heeft ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de motieven die achter de moord op uw vader staken. U verklaart dat uw vader werd vermoord omdat een groep niet-nader gespecificeerde terroristen (zie CGVS, p.21) hem wilden betrekken bij een complot om uw schoonbroer – volgens u de ambassadeur van Jemen, maar in werkelijkheid de zaakgelastigde van de ambassade – te vermoorden. Volgens u vernam u de werkelijke toedracht van de moord pas na het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor u er bij het invullen van de vragenlijst ook niets over heeft gezegd (DVZ - dd.02/03/2011) (zie CGVS, p.16, 22). Deze gang van zaken is echter zeer merkwaardig. Het is in de eerste plaats weinig aannemelijk dat het na de moord op uw vader (dd.12/02/2008), nog meer dan drie jaar duurde vooraleer uw moeder u op de hoogte bracht van de werkelijke motieven van de moord. U beweert namelijk dat u Irak verliet omdat uw moeder en uw familieleden van mening waren dat u niet langer veilig was. Dat ze u nooit zouden verteld hebben wat de echte reden was voor het gevaar waarin u verkeerde, lijkt dan ook weinig waarschijnlijk. Verder is het vreemd dat u na de moord op uw vader nog tot mei 2009 in de ambassade heeft gewoond (zie CGVS, p.3,25) zonder dat u iets vernam van het complot tegen uw schoonbroer en de reden van de moord op uw vader. U woonde op dat moment namelijk samen met uw moeder – die in tussentijd meermaals werd bedreigd en wiens medewerking werd gevraagd in het moordcomplot van de terroristen (zie CGVS, p.16, 22) – en uw zus (M.) en uw schoonbroer – die eveneens op de hoogte was van het complot (zie CGVS, p.22). Bovendien beweert u dat uw schoonbroer na de moord extra veiligheidsmaatregelen trof om zichzelf en zijn schoonfamilie te beschermen (zie CGVS, p.22). Dat u desondanks niets van een complot heeft gemerkt lijkt dan ook onlogisch en zeer weinig waarschijnlijk. U roept uw jonge leeftijd in als excuus (zie CGVS, p.16, 22) maar het Commissariaat-generaal beschouwt

dit niet als een geldige verschoning. U had op dat moment de volwassen leeftijd bereikt en u bent de enige zoon van de familie. Men mag dan ook redelijkerwijs verwachten dat u op de hoogte was van wat er in uw omgeving gebeurde en dat u oud genoeg was om te verstaan wat er aan de hand was (zie CGVS, p.16). Evenmin komt het bijster overtuigend over dat u er van uit ging dat uw vader door het Mehdi-leger werd vermoord en dat u bijgevolg niet nodig vond om er verdere vragen over te stellen (zie CGVS, p.26). Daarnaast kan men zich vragen stellen bij de handelswijze van de terroristen. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat ze aan een schoonvader, die trouwens samenwerkt met de Amerikanen en dus de Irakese autoriteiten, vragen de echtgenoot van zijn dochter te vermoorden, vervolgens de schoonvader doden wanneer hij dat weigert, om daarna hun plannen (en hun betrokkenheid bij de moord) aan zijn weduwe kenbaar te maken met als doel haar te overtuigen om aan het complot deel te nemen. Als een groep terroristen werkelijk van plan is om een aanslag te plegen op een ambassadeur, mag men verwachten dat ze niet zomaar hun plannen kenbaar maken aan de familieleden van hun doelwit. Op die manier geven ze hun doelwit namelijk de kans om te ontkomen of bescherming te zoeken. Deze merkwaardige manier waarop de terroristen te werk gingen, roept dan ook de nodige vragen op. Dat men een dergelijk risico zou nemen, wetende dat de kans dat familieleden aan een dergelijke actie zouden willen meewerken zeer minuscule is, is weinig geloofwaardig.

Bovendien zijn uw verklaringen over de moord en de gebeurtenissen die daarop volgden niet erg overtuigend. U legt onder meer incoherente verklaringen af over de klacht die werd ingediend. Waar u aanvankelijk beweert dat u niet weet of er een klacht werd ingediend tegen de moordenaars (zie CGVS, p.21-22) verklaart u nadien dat uw schoonbroer wel degelijk een klacht heeft ingediend (zie CGVS, p.22). Dergelijke opvallende incoherente verklaringen doen uiteraard twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U slaagt er bovendien niet in om uw verklaringen omtrent de klacht van uw schoonbroer te staven met enig begin van bewijs. Bovendien maakt u uw vrees voor een persoonsgerichte vervolging door de terroristische groepering niet aannemelijk. Het is merkwaardig dat u na de moord op uw vader en na de telefonische bedreigingen nog tot mei 2009 in Bagdad verbleef. Indien u in Bagdad werkelijk voor uw leven vreesde, is het weinig aannemelijk dat u nog een jaar op dezelfde plaats bleef wonen, zelfs indien het een ambassadegebouw betrof. Zeker niet wanneer u zeer concrete indicaties had dat de terroristen op de hoogte waren van uw woonplaats en uw familiale situatie (zie CGVS, p.16). Dergelijk gedrag zorgt voor twijfels over uw vrees voor vervolging. In de periode na de moord op uw vader ontving u trouwens geen enkele rechtstreekse bedreiging (zie CGVS, p.23). Niet u, maar wel uw moeder werd onder druk gezet om aan het moordcomplot deel te nemen. Uw moeder leek dus het voornaamste doelwit van de terroristen. Het is dan ook zeer merkwaardig dat uw moeder tot op de dag van het gehoor in Bagdad verbleef en dat ze na verloop van tijd de beveiligde ambassade verliet om bij haar zus in Bagdad te wonen (zie CGVS, p.6). Ook dit doet twijfels rijzen over uw vrees. U vermeldt enkel de dreigtelefoontjes wanneer gevraagd naar problemen die uw moeder zou hebben ondervonden (CGVS p.6). Dat de terroristen gedurende drie jaar geen verdere concrete stappen ondernamen tegen uw moeder, zorgt voor verdere twijfels over de ernst en de geloofwaardigheid van de dreigementen. Ook het feit dat uw zus (S.) zonder verdere problemen en ondanks de dreigementen, zeker tot februari 2009 in dienst bleef van de Amerikaanse troepen in Camp Striker (Bagdad) (zie Documenten, documenten ivm. tewerkstelling (S.)) én ondertussen bij haar schoonfamilie in Karrada (Bagdad) woonde, lijkt de ernst van de dreigementen te relativiseren. Hetzelfde kan worden gezegd over uw zus (M.) en haar echtgenoot. Zij bleven namelijk tot vijf maanden voor het gehoor (zie CGVS, p.7), dus rond mei 2011, in de ambassade wonen. U haalt in hun hoofde geen bijkomende incidenten aan.

Als gevolg van bovenstaande opmerkingen besluit het Commissariaat-generaal dat u zich niet kunt beroepen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van de door u ingeroepen problemen in Bagdad. Evenmin maakt u aannemelijk dat u moet vrezen voor vervolging door het Mehdi-leger. U beweert dat u niet naar Diwaniyah terug kunt omdat het Mehdi-leger er nog steeds actief is (zie CGVS, p.23). U brengt echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren ten opzichte van het Mehdi-leger. De dreigementen uit 2007 die tot jullie vertrek naar Bagdad leidden betroffen bovendien louter mondelinge bedreigingen (zie CGVS, p.16, 18, 19). U maakt geen gewag van concrete acties tegen u of uw familie. Na jullie verhuis naar Bagdad begin 2008 en tot op het moment van het gehoor (14/10/2011) waren er bovendien geen indicaties dat u in Bagdad moet vrezen voor represailles van het Mehdi-leger of dat de buurtbewoners hun dreigementen van jaren geleden in de praktijk zouden omzetten. U kunt bijgevolg niet overtuigen dat u door het Mehdi-leger wordt gevisieerd met het oog op een persoonsgerichte vervolging.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de (kopieën van) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen namelijk enkel uw identiteit en uw afkomst. Deze staan hier echter niet ter discussie. De documenten in verband met de werkzaamheden van uw familieleden, o.a. (S.) en uw schoonbroer, bevestigen enkel hun professionele activiteiten maar spreken zich geenszins uit over de door

aangehaalde problemen. De overlijdensakte van uw vader, die op 12 december 2010 (pas na uw asielaanvraag) werd geratificeerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, bevestigt enkel het overlijden van uw vader. Verder spreekt het document zich niet uit over de omstandigheden of de motieven die achter de moord staken. Aangezien er op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier), legde het Commissariaat-generaal de nodige omzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de overlijdensakte. Het document heeft slechts enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door geloofwaardige en consistente verklaren, wat bij u niet het geval is (zie hoger). De bewijswaarde van de overlijdensakte, het enige document betreffende uw vader, is dan ook uiterst relatief. Verder is het opmerkelijk dat u geen identiteitsdocumenten of documenten in verband met de tolkactiviteiten van uw vader kan voorleggen. U beweert weliswaar dat uw vader in Diwaniyah en Fallujah – u weet echter niet in welke basis (zie CGVS, p.20) – heeft gewerkt, maar het enige begin van bewijs dat u daarvan voorlegt is de overlijdensakte (zie Documenten, overlijdensakte vader). Dit staat in schril contrast tot de grote hoeveelheid documenten die u voorlegt in verband met uw zus (S.), die net hetzelfde werk deed. Als uw vader werkelijk tolk was tussen 2005-2008, dan is het zeer vreemd dat hij alle documenten die konden bewijzen dat hij tolk was bij zich droeg op het moment dat hij werd ontvoerd (zie CGVS, p.12, 19). Het Commissariaat-generaal stelt zich dan ook vragen bij het gebrek aan documentatie hieromtrent.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en in Bagdad, wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd.31 januari 2013).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak anno 2012-2013 significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Het geweld dat anno 2012-2013 plaatsvond was in hoofdzaak politiek gemotiveerd van aard en viseerde specifieke doelwitten. Daarnaast werd Irak in 2012 nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen, zoals de aanslagencampagne die op 23 juli 2012 plaatsvond en ettelijke burgerslachtoffers maakte. Dergelijke aanslagen worden doorgaans opgeëist en/of toegeschreven aan Al Qaeda en aanverwante organisaties. Echter, ondanks een beperkte toename van het aantal grootschalig gecoördineerde aanslagen in 2012, is de slagkracht van Al Qaeda en aanverwante organisaties in Irak aanzienlijk afgenomen. Dergelijk complexe aanslagen leidt ook niet tot een verdere escalatie van geweld. Het doel van de daders, nl. om verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten en opnieuw een situatie van open sektarisch geweld uit te lokken, wordt niet bereikt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om u enkel en alleen omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak, uit Bagdad, en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "onder meer" het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de redenering dat hij op de hoogte had moeten zijn van de gebeurtenissen niet kan worden gevolgd en dat rekening moet worden gehouden met de concrete situatie. In eerste instantie werd zijn schoonbroer geviseerd en omwille van de veiligheid van de ambassade kon aan de feiten niet veel ruchtbaarheid worden gegeven. Naderhand daagde het bij hem dat zijn schoonbroer om die reden extra veiligheidsmaatregelen nam. Waarom zijn moeder bij de feiten werd betrokken, kan verzoeker niet weten. Wellicht wilde men zijn schoonbroer op deze wijze angst aanjagen. Verzoeker hoopt nog bewijzen van de ambassade van Jemen te bekommen om zijn relaas kracht bij te zetten.

Verzoeker stelt dat niet zijn moeder doch wel zijn schoonbroer het voornaamste doelwit van de terroristen was. Dat deze enkel contact opnamen met zijn moeder betekent niet dat de overige gezinsleden niet in gevaar waren. Ook het gegeven dat de terroristen gedurende drie jaren niet overgingen tot daden betekent niet dat er niets te vrezen was. Dit was te danken aan de verstrengde veiligheidsmaatregelen op de ambassade.

Omtrent zijn vrees in Diwaniyah en ten aanzien van het Mehdi-leger, stelt verzoeker dat er geen reden is om aan zijn relaas, dat hij zo coherent en volledig mogelijk uiteenzette, te twijfelen. Verweerder laat uitschijnen dat het onwaarschijnlijk is zonder aan te tonen dat het onmogelijk is, zodat hij het voordeel van de twijfel moet genieten, te meer daar aan de werkzaamheden van zijn gezinsleden voor de Amerikanen en hun band met de ambassade van Jemen niet kan worden betwijfeld.

2.1.2. Bij aangetekende zending van 10 juni 2013 brengt verzoeker twee stukken bij: een verklaring van de ambassade van de republiek Jemen te Bagdad en een attest van het ministerie van migratie en immigratie.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij per vliegtuig van Griekenland naar Italië zou zijn gereisd en hij vervolgens tevens per vliegtuig naar België zou zijn gereisd. Dit klemmt nog des te meer daar hij niet kon aangeven met welke vliegtuigmaatschappijen hij daarbij reisde, noch in welke stad in Italië hij gedurende ongeveer een maand zou hebben verbleven (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.35).

Daarenboven liet verzoeker na om gedurende de maand die hij in Italië verbleef aldaar asiel aan te vragen. Hij verklaarde dat hij naar België wou komen omdat het hier beter is om asiel aan te vragen, voegde toe: *"Ik wil eerlijk zijn. België is het enige land dat een asielstatuut verleent"* en gaf aan dat dit hem zo zou zijn gezegd (administratief dossier, stuk 6, p.11). Deze verklaring vormt echter geen afdoende uitleg voor het feit dat hij geen asiel aanvraagde in Italië. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker voert, zo blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas, aan in Bagdad problemen te hebben gekend doordat een niet-nader gespecificeerde groep terroristen zijn schoonbroer, die werkzaam was op de ambassade van Jemen, wilden doden. Hij verklaarde in dit kader dat zijn vader door deze terroristen zou zijn gedood omdat deze weigerde deel te nemen aan hun moordcomplot. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt echter ondermijnd door de overlijdensakte waarvan hij zich ter adstructie van deze verklaringen bedient. Te meer daar uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met overlijdensaktes, dient ten aanzien van de *in casu* bijgebrachte overlijdensakte immers te worden opgemerkt dat deze onregelmatigheden vertoont die de authenticiteitswaarde van dit stuk volledig ondergraven. De stempels op de achterzijde van dit document, die zouden uitgaan van het Iraakse Ministerie van Buitenlandse Zaken, bevatten namelijk een aantal opvallende spelfouten in de Engelse tekst. Zo worden de woorden *"consular department authentication"* verkeerd weergegeven als *"consular department authentcatton"*. Tevens wordt in de stempel *"Ministry of Foreign Affairs"* foutief weergegeven als *"Ministry of Forgeign Affairs"* (administratief dossier, stuk 14: documenten).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in Bagdad wordt ondermijnd doordat hij slechts bij het CGVS de moord op zijn vader koppelde aan het moordcomplot op zijn schoonbroer, en dit omdat hij de werkelijke toedracht pas zou hebben ondernomen na het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst. Dat het na de dood van zijn vader nog meer dan drie jaar duurde alvorens zijn moeder hem op de hoogte bracht van de werkelijke motieven van de moord is niet aannemelijk, te meer daar verzoeker beweerde dat hij Irak verliet omdat zijn moeder en familieleden van mening waren dat het voor hem niet meer veilig was. Bovendien woonde verzoeker na de moord op zijn vader nog geruime tijd in de ambassade, zodat aangenomen kan worden dat hij aldaar iets zou hebben vernomen over het moordcomplot op zijn schoonbroer en de moord op zijn vader. Hij woonde namelijk samen met zijn moeder, die in het kader van dit complot meermaals zou zijn bedreigd door de terroristen en van wie door hen medewerking werd geëist, alsmede met zijn zus en met zijn schoonbroer, die eveneens op de hoogte was. Daarenboven stelde hij dat zijn schoonbroer extra veiligheidsmaatregelen trof om zichzelf en zijn schoonfamilie te beschermen. Dat verzoeker desalniettemin niets zou hebben gemerkt van een complot is geenszins geloofwaardig. De uitleg die verzoeker voor voormelde vaststellingen gaf bij het CGVS kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Waar verzoeker *post factum* nog aanvoert dat hij in het ongewisse werd gelaten

omwille van de veiligheid van de ambassade, dient, nog daargelaten dat hij deze uitleg niet verstrekke bij het CGVS wanneer werd gevraagd waarom hij niet eerder op de hoogte werd gebracht van het moordcomplot (administratief dossier, stuk 6, p.22), te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe de veiligheid van de ambassade zou kunnen worden aangetast door verzoeker hiervan op de hoogte te brengen. Bovendien kan dit hoegenaamd niet verklaren waarom hij van dit complot zelfs niet op de hoogte zou zijn gebracht wanneer hij op aanraden van zijn moeder en familie het land verliet. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hem naar aanleiding van dit vertrek minstens zouden hebben verteld welke de werkelijke reden was waarom hij in gevaar verkeerde en dat hij zich hieromtrent terdege bij hen zou hebben geïnformeerd.

Dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de nasleep van de moord op zijn vader. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt in dit kader dat hij aanvankelijk beweerde niet te weten of er een klacht werd ingediend om even verder aan te geven dat zijn schoonbroer wel degelijk klacht zou hebben ingediend.

Voorts is het niet aannemelijk dat de terroristen zouden hebben gehandeld op de wijze zoals omschreven door verzoeker. Dat zij verzoekers vader, die bovendien samenwerkte met de autoriteiten, zouden aanspreken om verzoekers schoonbroer te doden is niet plausibel. Nog minder aannemelijk is het dat zij vervolgens, wanneer verzoekers vader weigerde mee te werken en nadat zij hem zouden hebben gedood, verzoekers moeder op de hoogte zouden brengen van hun plannen en hun betrokkenheid bij de moord op haar echtgenoot met als doel haar te overtuigen aan het complot deel te nemen. Indien de terroristen daadwerkelijk zinnens waren om een aanslag te plegen op verzoekers schoonbroer, mocht worden verwacht dat zij hun plannen niet zomaar kenbaar zouden maken aan diens familieleden, van wie aangenomen kon worden dat zij niet aan dergelijke actie zouden willen meewerken. Op deze wijze gaven zij hem immers de mogelijkheid om te ontsnappen aan hun plannen en de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. De hypothetische bewering dat men op deze wijze zijn schoonbroer "*wellicht*" angst wilden aanjagen kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen te Bagdad worden bovendien nog verder ondergraven doordat, blijkens zijn verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing (i) hij na de moord op zijn vader nog geruime tijd op dezelfde plaats bleef wonen, hetgeen zelfs indien het een ambassade betrof niet aannemelijk is, zeker niet wanneer er concrete indicaties waren dat de terroristen op de hoogte waren van zijn verblijfplaats en familiale situatie; (ii) hij in deze periode nooit rechtstreekse bedreigingen ontving; (iii) zijn moeder, ondanks dat deze wel rechtstreeks zou zijn bedreigd, nog tot op de dag van het gehoor bij het CGVS in Bagdad verbleef en na verloop van tijd zelfs de beveiligde ambassade verliet om bij haar zus in Bagdad te wonen; (iv) de terroristen daarbij gedurende drie jaren geen verdere stappen ondernamen tegen zijn moeder; (v) ook zijn zussen nog geruime tijd in Bagdad bleven wonen. Verzoeker komt inzake het voorgaande niet verder dan een loutere ontkenning van het feit dat hieruit kan worden afgeleid dat zij niet in gevaar waren of niets te vrezen hadden, hetgeen deze pertinente en terechte vaststellingen niet kan ontkrachten.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker, benevens de hoger besproken overlijdensakte, niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van de aangevoerde problemen in Bagdad. Indien zijn schoonbroer, die werkzaam was op de ambassade van Jemen, daadwerkelijk het doelwit was van een door terroristen beraamd moordcomplot, bovendien in dit kader klacht indiende naar aanleiding van de moord op verzoekers vader en naar aanleiding van het complot de veiligheidsmaatregelen in de ambassade aanscherpte, zou verzoeker van dit alles minstens enig begin van bewijs moeten kunnen bijbrengen.

Wat betreft de problemen die zijn familie zou hebben gekend in Diwaniyah ingevolge het beroep van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt deze beroepsactiviteit aannemelijk te maken. Verzoeker brengt ter staving van deze activiteit, benevens de reeds hoger besproken overlijdensakte, vooreerst niet het minste begin van bewijs bij en slaagt er niet in identiteitsdocumenten of andere documenten voor te leggen in verband met de tolkactiviteiten van zijn vader. De verklaring die hij hiervoor bood bij het CGVS kan niet worden aangenomen daar het geenszins geloofwaardig is dat zijn vader, op het ogenblik dat hij zou zijn ontvoerd en gedood, alle bewijzen inzake zijn tewerkstelling bij zich droeg (*ibid.*, p.12, 19). Bovendien legde verzoeker vage verklaringen af, daar waar hij niet in staat bleek aan te geven in welke legerbasis in Fallujah zijn vader gestationeerd was (*ibid.*, p.20). Tevens legde hij aangaande de tewerkstelling van zijn vader tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS stelde hij immers dat zijn vader een keer per week naar huis kwam vanuit Fallujah (*ibid.*, p.20),

terwijl hij in de vragenlijst aangaf dat zijn vader slechts één keer per maand naar huis kwam met verlof (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3).

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de beroepsactiviteit van verzoekers vader te Diwaniyah, *quod non*, dan nog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij ingevolge hiervan op heden enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. De bedreigingen die leidden tot zijn vertrek uit Diwaniyah dateren immers reeds van 2007 en betroffen louter mondelinge bedreigingen. Bovendien vertrokken verzoeker en zijn familie slechts uit Diwaniyah begin 2008, maakte verzoeker geen gewag van verdere concrete acties tegen hem of zijn familie, ondervond verzoeker, ondanks dat hij thuis vertoefde sedert eind 2007, geen problemen en werd hij niet bedreigd (administratief dossier, stuk 6, p.17-18). Hij haalde evenmin concrete elementen of gegevens aan die sedertdien plaatsvonden en waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Diwaniyah problemen riskeert.

Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoeker een gebrek aan interesse vertoonde betreffende zijn beweerde vrees te Diwaniyah. Ondanks dat hij aldaar nog over de nodige familie beschikt, bleek hij immers zich niet te hebben geïnformeerd over hoe het met hen gaat en heeft hij met hen geen contact opgenomen (administratief dossier, stuk 6, p.5-6). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren over de evolutie van zijn problemen en de situatie ter plaatse. Dat verzoeker naliet dit te doen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees in Diwaniyah.

De door verzoeker, naast de hoger besproken overlijdensakte, bijgebrachte documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, die door hem niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 14: documenten).

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwijst in dit kader naar de aangehaalde feiten en stelt dat er bovendien een risico bestaat in de zin van 48/4, § 2 gelet op de algemene veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker verwijst naar recente internetartikels op de website www.iraq-businessnews.com/tag/security en leidt hieruit af dat de veiligheidssituatie problematisch is, met willekeurig geweld en veel doden.

2.3.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, c) stelt verweerder ter terechtzitting dat de situatie van nabij wordt opgevolgd en dat er thans een opflakking is van het geweld onder meer door aanslagen in Bagdad en Anbar. Verweerder verklaart dat er zich echter nog geen situatie van "open combat" voordoet. De situatie in verzoekers land of regio van herkomst voldoet niet aan het bepaalde van artikel 48/4, §2, c).

2.3.4. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift landeninformatie die van recentere datum is dan de SRB van 31 januari 2013 waarop de motivering inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) is gebaseerd. Deze informatie toont aan dat in de periode maart-februari 2013 tientallen doden vielen. Verweerder diende geen nota in. Verweerder vermeldt ter terechtzitting ook de opflakking van geweld in mei.

Hoewel verweerder ter terechtzitting stelt dat de actuele situatie niet beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c), dient te worden opgemerkt dat verzoeker informatie bijbrengt die actueler is en die noodzaakt dat de situatie in Irak, en meer specifiek Bagdad (en Diwaniyah, alwaar verzoeker woonde tot zijn vertrek in 2008 naar Bagdad), mede in het licht van de verklaringen van verweerder ter terechtzitting omtrent de opflakking van geweld, op basis van de recente landeninformatie dient te worden onderzocht teneinde een beoordeling mogelijk te maken in functie van artikel 48/4, § 2, c).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de situatie in het licht van de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS